

En Jan i els Iguanodons

Hi havia una vegada un dinosaure de la espècie *Ogresuchus furatus* que es deia Jan. En Jan era un dinosaure molt solitari. Amb tant sols tres anys va perdre la família i es va quedar tot sol. Sort d'un altre dinosaure, per ser exactes un Iguanodon, que es va fer càrrec d'ell i el va cuidar com un fill.

El problema era que en Jan era carnívor i l'Iguanodon era herbívor. Així que mentre la família de Iguanodons menjaven plantes per les zones més verdes que tenien a la vora, en Jan s'havia d'espavilar per buscar aliment. Una de les coses que feia per poder alimentar-se mentre la família del seu amic estava cruspint herba, era esperar a que una mare Titanosaure abandonés per uns moments el seu niu i poder menjar-se els ous dels Titanosaures.

Els Iguanodons tenien una religió que consistia en què cada deu anys feien la Ruta del mar. Aquest viatge, com molt bé diu el nom, els portava arran de mar en busca d'herbes noves i hàbitats on viure millor.

Va arribar el dia, en què tota la família d'Iguanodons van emprendre la Ruta del mar juntament amb el seu amic Jan, que ja tenia l'edat suficient com per suportar llargues caminades. Així que van sortir pel matí en direcció cap al mar. Les hores anaven passant i el viatge transcorria amb molta normalitat. No van haver de fer grans esforços per arribar al seu destí. Quan ja començaven a veure l'aigua del mar, de sobte el va sortir del no res, un dinosaure al seu pas i amb un to amenaçador, els va dir:

- Si voleu continuar, m'haureu de donar un de vosaltres perquè fa dies que no menjo i tinc fam.

Tota la família d'Iguanodons i el mateix Jan van quedar espantats pel sobresalt del dinosaure, Però ràpidament van ignorar-lo i van continuar el seu trajecte sense fer gaire cas a les paraules que els havia dit el dinosaure afamat.

Al cap d'una estona, d'entre els arbustos propers al camí per on anaven passejant, van començar a escoltar un soroll sospitós. De cop i volta, sense gaire temps a reaccionar, els va assaltar el dinosaure que hores abans havien deixat plantat a la vora del camí. Aquest cop però, no anava sol, havia tingut temps de demanar ajuda al de la seva espècie. Tant en Jan com les cries d'Iguanodons, es va amagar tan ràpid com van poder. Mentrestant, els adults de la manada, van fer el possible per defensar-los. Van lluitar acarnissadament però malauradament, van morir tots juntament amb tres cries que no havien tingut temps d'amagar-se.

Mentre tot això passava, en Jan juntament amb dues de les cries d'Iguanodons, l'Oriol i en Marc, havien aconseguit fugir i amagar-se en un petit bosc. Allà es van refugiar amb l'esperança que algun dels seus companys els vingués a ajudar. Van començar a perdre l'esperança quan, després d'esperar tot un dia, no va aparèixer ningú. Entristits però decidits a sobreviure, van anar a buscar

menjar, amb la sort que a la vora d'on estaven van poder veure un Titanosaure incubant ous. De bones a primeres, tant en Marc i com l'Oriol es van espantar perquè creien que serien devorats però en Jan els va tranquil·litzar:

- Eh, no tingueu por perquè els Titanosaures són herbívors i no crec que tinguin cap intenció de fer-nos mal.

Com us podeu imaginar, tots tenien molta gana i abans que l'Oriol i en Marc s'adonessin, en Jan va atacar el Titanosaure i d'una queixalada es va cruspir els ous, guardant el cos mort per després. A l'endemà, els tres amics van decidir buscar un lloc on viure amb certa tranquil·litat. Mentre estaven decidint quin dels llocs que havien trobat seria millor on passar la nit, van veure a dos Titanosaures barallant-se per una possible víctima. La seva sorpresa va ser que la víctima era un membre de la família dels Iguanodons que havia aconseguit sobreviure a l'atac de dos dies abans. Per encara més sorpresa, els tres amics es van adonar que es tractava del germà de l'Oriol, en Pau, de 22 anys. Tots tres van pensar un pla per rescatar-lo d'aquella mala situació. A la fi, en Jan va idear un pla.

En Marc era el que corria més ràpid de tota la manada i hauria de començar a córrer com un boig per despistar els enemics. Mentrestant, l'Oriol i en Jan anirien a ajudar a en Pau. Així va ser que en Marc es va ficar a córrer davant els dinosaures per aconseguir que el pla fos efectiu però va sorgir un problema, en Jan s'havia oblidat de com ho hauria de fer en Marc per tornar sense que els dinosaures s'interessin. Sort en van tenir, que el mateix Marc se li va ocórrer dirigir-se cap al barranc perquè els dinosaures caiguessin pel dret, salvant-se ell en l'últim moment gràcies a un gir de direcció que només està a l'abast dels més ràpids. Després de tot això, tots quatre van decidir encaminar-se cap al final de la Ruta del mar, per completar el viatge que dies abans havien començat amb tota la família. Aquesta vegada però, amb l'objectiu d'enterrar als seus familiars. Quan van arribar davant del mar, van quedar meravellats pel paisatge i van entendre perquè era tradició viatjar cada deu anys a aquell indret.

Els anys van anar passant i els quatre amics es van anar fent grans. De tots ells, l'últim en desaparèixer va ser en Jan que va morir, com no podia ser d'una altra manera, al costat d'un niu de Titanosaures.

Ara, després de 70 milions d'anys, un grup d'arqueòlegs han trobat el fòssil del que el lector podria interpretar que és d'en Jan. S'exposa al museu ICP de Sabadell on, cada setmana, el visiten desenes de nens i nenes encuriósits.

Magí Mas Torné

12 anys

mquinte2@xtec.cat